

Opptur med Elisabeth

Nå sitter hun på kontoret etter nok en lang arbeidsdag, og ramser kjapt og effektivt opp CV'en sin på oppfordring av Steg:

– Jeg er 37 år, gift med en forsker og mor til en gutt på åtte og en jente på fem. Begynte her som nittenåring og var ferdig utdannet sosionom i 1990. Jobbet halvannet år på sosialkontor, før hovedfag i sosiologi på Blindern. Oppgaven jeg skrev var om omsorgsvurdering i barnevernet, som jo er en sosialfaglig problemstilling. Derfor fikk jeg sitte på Høgskolen mens jeg jobbet, i bytte mot å ta noen veilednings- og undervisningstimer her. Etterpå fikk jeg en halv, siden en hel, undervisningsstilling, i starten kombinert med halv forskerstilling på et prosjekt om bostedsløse. Og i 2002 ble jeg konsituert rektor over sosiomutdanningen, hvor jeg er på åremål fram til 2007.

Hun stopper, trekker pusten, og bytter ut konsentrasjonsrynken i pannen med et stort blidt smil.

– Sånn! Det var vel det meste, tror jeg. Flere detaljer trenger du vel neppe.

Halve livet

– Du har vært her nesten halve livet. Hvilke tanker gjør du deg om det?

– Jeg har kanskje vært her lenge. Men jeg har gjort mye forskjellig, og føler på ingen måte at jeg gjentar meg selv. Tvert om – vi har mange og varierte utfordringer foran oss også tiden som kommer!

Slik taler en person som virkelig bryr seg om jobben sin. «Elisabeth har en spesielt velutviklet evne til å tenke fremover», sier en kollega fra høgskolens ledergruppe. «Hun har en visjon, og tenker strategi i forhold til denne. At hun finner overskudd til slikt arbeid i en travel hverdag, er ikke mindre enn imponerende.»

I tillegg til avdelingsledelse, det vil si ansvar for økonomi, administrasjon, faglig virksomhet og personalet ved sosionomutdannel-

blant studenter og lærere blir det lite utvikling!

Attester

Elisabeth brenner for det hun snakker om. Det er ikke vanskelig å forstå skussmål som «ordentlig», «god å samarbeide med» og «samvittighetsfull». Heller ikke at hun er blid, utadvendt og sosial. «Vi er heldige som fikk henne som rektor» er konklusjonen.

– Jeg setter enorm pris på å få lede en utdanning som er i stadig utvik-

ikke så glad i å spise heller. Men middagsmat! Italiensk, for eksempel, eller skikkelige festmåltider for gode venner. Jeg har vært med i en vinklubb i rundt tolv år nå, vi møtes og smaker på viner og hygger oss med god mat. Kjempegøy og veldig godt! Men huff, du bør kanskje ikke skrive det om vinen?

– Hvorfor ikke?

– Nei... vet ikke... ok da, det går vel greit.

Hun smiler ironisk. «Rakrygget» og «bein i nesa» lød ett av skussmålene hos folk som kjenner henne. Elisabeth tør å stå for det hun gjør.

“ Hvordan skape en klar praksis ut fra et så grensesprengende utgangspunkt som den kristne tro?

sen, bruker nemlig studierektoren rundt tretti prosent av arbeidstiden i ledergruppen på oppgaver knyttet til høgskolen som helhet.

– Hvor står høgskolen om fem år?

– Innen 2010 tror jeg vi har en mastergrad i sosialt arbeid her. Vi er nok ganske nær målet om å bli vitenskapelig høgskole, og har kanskje en enda tydeligere profil i forhold til andre høgskoler på grunn av endrede rammeplaner fra statlig hold. For min egen avdelings del håper og tror jeg vi har utviklet et tettere og mer systematisk samarbeid med praksisfeltet hvor studentene jobber. Det er en klar målsetning å få myket opp det kunstige skillet mellom utdanning og yrkesliv. Det aller viktigste er likevel at skolen fortsetter å være et sted hvor folk trives. Uten trivsel

ling, slik vi er nå. Vi er en liten stab, men sammen har vi klart temmelig tunge løft. Det er så gøy når vi flytter oss! Når alle sammen satser på likt og trekker lasset sammen!

– Det er tydelig at du engasjerer deg i jobben din. Men hva gjør du ellers, når du ikke er på jobb?

– Hovedprioriteringen er å få mest mulig tid sammen med de to barna mine og mannen min. Ellers prøver jeg å trene litt, særlig om sommeren. Sykling og løping, det blir mindre aktivitet om vinteren. Dessuten leser jeg en god del, helst krim og annen skjønnlitteratur. Akkurat nå holder jeg på med «Presten» av Hanne Ørstavik og en kriminalroman av Peter Robinson.

– Litt av hvert, altså.

– Og så er det gøy å lage mat! Ikke desserter og søtsaker – det er jeg

Jobb og jogg

– Enda flere fritidsaktiviteter?

– Nei, egentlig ikke. Livet er fullt nok som det er. Av og til kanskje litt vel hektisk.

Hun tenker seg litt om.

– Apropos hektisk: kanskje burde du ikke skrive at jeg trener? Det virker så ambisiøst. Jeg er virkelig ikke spesielt flink til å finne tid, altså! Jeg leser mye mer enn jeg trener, for å si det slik.

Men bare kanskje. En del dager senere, etter at intervjuet har vært på gjennomlesing hos Elisabeth, ringer hun nemlig tilbake:

– Du, jeg tenkte på det der med treningen. Hvis du vil ta det med likevel, kan du godt det, altså. For forrige uke jogget jeg faktisk to ganger!

Så ler hun godt. Igjen.

Av Gerd Stava Sandve og Arne Støvet Gjone (foto)